

Лист Прелата (липень 2016)

«Посвідчення християнина – це радість», – каже Прелат у своєму листі, повторюючи вираз Святого Отця. Наша радість, навіть серед труднощів, є втіхою для тих, хто її потребує.

17.07.2016

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок та синів!

Протягом цих місяців ми намагалися тримати на

передньому плані практику справ милосердя. Поміркуємо над тими, що на них виразно вказує Ісус Христос, змальовуючи програму християнського шляху, – блаженства. «Блаженні засмучені, бо будуть утішені».[1]

Йдеться про справу милосердя, подібну до пробачення гріхів, тому що це дозволяє нам стати більш схожими на Бога, наслідувати Його. Ще в Старому Заповіті Господь проголосив: «Як утішає когось рідна мати, так я буду вас утішати».[2] Ісус на останній вечері найдосконалішим чином висловлює це, обіцяючи зішестя Святого Духа, Божественної Особи – співсутнісної Любові, яка має місію втішати християн у їхніх скорботах і загалом зміцнювати страждених, щоб у такий спосіб вони могли подолати будь-яке зло.

Діти мої, споглядаючи ситуацію у світі, ми помічаємо, як багато людей плачуть і страждають. Драми, спровоковані війнами, призводять до великих трагедій, і не можуть залишати нас байдужими. Поява емігрантів та ситуації несправедливості, що волають до небес, стають причиною пролиття великих сліз. Особливо я думаю про тих, котрі, піддаючи своє життя небезпеці, страждають, аби захистити свою віру.

Перечитуючи ваші листи та розмовляючи з вами, усім серцем поділяю ваші радості та смутки. Скільки ж родин зазнають великих страждань через те, що один із дітей перебуває далеко від Бога, або коли бачать терпіння хворого й відчують себе неспроможними полегшити його страждання! Ми – люди, які живемо посеред світу, і логічним є

те, що сучасні драми: лихо наркотиків, кризи сімейного союзу, холодність, викликана індивідуалізмом, економічна криза, – глибоко нас зачіпають.

Причетність до цієї реальності не повинна нас засмучувати. Ми розраховуємо на впевненість, що, перебуваючи близько Серця Ісуса, будемо втішені – і не лише у вічному житті. Вже тут, на цій землі, Господь дарує нам радість своєї близькості. Як батько, який любить, Він ніколи не залишає нас самотніми. Святий Хосемарія завжди свідчив, що ми сповнюємося надприродної радості від усвідомлення нашого богосинівства. «Мене надзвичайно тішить властива дітям Бога впевненість у тому, що ми ніколи не буваємо самотніми, адже Він завжди перебуває поруч. Невже вас не зворушує ця ніжність Пресвятої Трійці, Яка

ніколи не полишає своє
творіння?»[3]

Звернімо увагу, що серед причин
навернення язичницького світу в
часи раннього християнства був
приклад наших попередників,
перших хрещених вірних, котрі не
втрачали надприродної радості
перед обличчям переслідувань та
гонінь за любов до Ісуса Христа. В
книзі Діянъ Апостолів
безпосередньо вказується на те,
що після побиття їх через
проповідь Євангелія, вони
*«вийшли із синедріону, раді, що
удостоїлися перенести зневагу за
ім'я Ісуса»*. [4]

Сьогодні також надприродня і
природня радість послідовників
Христа, навіть у момент
найбільших протиріч, має бути
магнітом, здатним притягнути
людей, занурених у смуток та
відчай, адже вони не знають, як

сильно їх любить Бог. «Причиною радості та подиву християнина є Воскресіння Ісуса Христа. Як ми бачимо в першому посланні святого Петра (1, 3-9), навіть у час випробувань ніхто не зможе позбавити нас радості, викликаної тим, що Бог з нами вчинив.

Посвідчення християнина – це радість: радість Євангелія, радість бути обраними Ісусом, спасеними та відродженими в Ісусі; радість від надії, що Ісус нас чекає; радість від того, що не зважаючи на хрести та страждання цього життя маємо внутрішній мир від упевненості, що Ісус нас супроводжує, що Він з нами. Християн зрощує цю радість у довірі до Бога.[5]

У цьому контексті богословських чеснот віри та надії, стає зрозумілою впевненість, з якою наш Отець стверджував, що радість – це християнське благо,

яке ми набуваємо, поки боремося, тому що воно є наслідком боротьби[6], і, крім того, корені радості мають форму Хреста.[7]

Християнин, який знає, що він є сином Бога, не може дозволити сумові заповнити себе. Він може страждати в тілі й душі, але навіть тоді усвідомлення богосинівства, навіяне дією Святого Духа, дає йому нову енергію, щоб іти вперед, «*semper in lætitia!*». Як стверджував святий Хосемарія, ***поки боремося, ми просуваємося на нашому шляху й освячуємося. Немає жодного святого, якому б не довелося сильно боротися. Наші вади не повинні провадити нас до смутку та розпачу. Адже смуток народжується від гордині або втоми: та в будь-якому випадку, той, хто приходить до Доброго Пастиря і розмовляє з Ним відверто, –***

**знаходить належне рішення.
Завжди є рішення, навіть якщо
ми припустилися дуже великої
помилки! [8]**

Надійним способом уникнути
смутку або звільнитися з його пут
є відкрити серце Ісусу в Пресвятих
Дарах, і тим, хто як Його
інструмент спрямовує нашу душу
в духовному житті. Завжди
пам'ятатимемо й будемо
втілювати в життя пораду святого
Хосемарії: підносьте серце до Бога,
і коли настане важка хвилина
дня, коли у вашу душу
намагатиметься ввійти смуток,
коли відчуватимете тягар
робочого життя, скажіть:
**«Miserere mei Domine, quoniam
ad te clamavi totadie: lætifica
animam servi tui, quoniam ad te
Domine animam meam levavi»**
(Sal85, 3-4)– *«Змилуйся наді мною,
Господи, бо я весь час до тебе
кличу. Звесели душу слуги твого,*

бо до тебе, о Господи, я підношу мою душу».[9]

Яку чудову роботу виконують християни, втішаючи тих, хто страждає від малих чи великих проблем, через які втрачається мир! Варто не лише молитися за них, але необхідно сприяти теплому прийому, адже багато душ шукають тих, хто б вислухав із терпінням їхнє горе. Скільки сумних облич ми зустрічаємо на нашому земному шляху, і все тому, що ніхто не навчив їх довіритися Господу, – і з якою ж братньою втіхою ми маємо їх прийняти! «Скільки ж сліз проливається в усьому світі кожної хвилини, і вони такі різні, але разом утворюють океан відчаю, що благає про милосердя, співчуття, розраду. Найважчі сльози – викликані людською гріховністю: сльози того, в кого насильно відібрали людину, яку вони

любили; сльози бабусь і дідусів, матерів та батьків, дітей (...). Ми потребуємо милосердя, втіхи, що виходить від Господа. Ми всі її потребуємо; це наша бідність, але теж наша велич: просити про втіху Бога, Який приходить зі своєю ніжністю, щоб втерти сльози з наших очей».[10]

Так поводив себе Вчитель протягом свого земного перебування серед людей. Через своє милосердя Він зупиняється на шляху, щоб потішити Наїнську вдову, котра оплакувала смерть свого єдиного сина; так само поводив себе з Мартою та Марією у Вітанії, засмученими через смерть свого брата Лазаря. Також оплакував долю Єрусалима.[11]

Вже в Гетсиманському Саду страждав так сильно, що замість крапель поту виступила кров, і дозволив анґелові – творінню – втішати себе (Лк 22, 39-46). Чи

може бути більший вияв
людяності, ніж прийняття
розради, підтримки, наданої нам
через ближнього, що піднімає нас
із нашої млявості, нашої слабкості,
нашого розчарування?[12]

Ідучи дорогою Вчителя, ми будемо
розраджувати тих, хто цього
потребує. Це, власне, – суть
християнського духу. Так казав
святий Франциск Господу в
молитві, яку повторювали багато
поколінь: «Господи, зроби мене
інструментом миру. Де є
ненависть, я буду сіяти любов; де є
помста – пробачення; де є сумнів –
віру; де є смуток – радість; де є
страждання – надію; де є темрява –
світло».[13]

22 числа цього місяця – день
пам'яті Марії Магдалини. Кілька
днів тому Папа підніс цей
літургійний спомин до категорії
свята. Її сльози покаяння змили

всі гріхи її минулого життя й дали
їй змогу приєднатися до Господа
під час Страждань і в Його
Воскресінні, – їй, як нікому іншому
зі святих жінок, за винятком,
звичайно ж, Пресвятої Діви Марії.
Прийдемо ж до Матері Бога і
нашої Матері у всіх наших
потребах. Вона є Втіхою
страждених, Притулком
грішників, Допомогою християн і
продовжує піклуватися про
нас. **«Мати! Клич її голосно,
голосніше. Вона чує тебе, Вона
бачить тебе в можливій
небезпеці, і Вона, твоя Мати,
Пречиста Діва, подасть тобі
разом із благодаттю свого
Сина розраду свого покрову та
ніжність своїх обіймів – і ти
отримаєш сили для подальшої
боротьби».**[14]

Продовжуймо молитися за Папу
та його наміри. Духовно
супроводжуватимемо його в

апостольській подорожі до
Польщі з нагоди Всесвітнього дня
молоді, який відбудеться в
Кракові.

З усією любов'ю вас благословляє
ваш Отець

Хав'єр.

Екс-ан-Прованс, 1 липня 2016 року.

.....

[1]Мт 5, 5.

[2]Іс 66, 13.

[3]San Josemaría. *A solas con Dios*. –
N. 143 (AGP, biblioteca, P. 10).

[4]Діян 5, 41.

[5]Papa Francisco. Homilía en Santa
Marta, 23-V-2016.

[6]San Josemaría.*Forja*. – N. 105.

[7]San Josemaría.*Forja*. – N. 28.

[8]San Josemaría.*Carta 28-III-1955*, n. 25.

[9]San Josemaría.*Carta 9-I-1932*, n. 15.

[10]Papa Francisco. Vigilia de oración para "enjuagar" las lágrimas, 5-V-2016.

[11]Лк 7, 11-13; Йн 11, 17; Лк 19, 41-44.

[12]San Josemaría.*Carta 29-IX-1957*, n. 34.

[13]Молитва, приписана святому Франциску Асизькому.

[14]Святий Хосемарія. Шлях. – № 516.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-lipen-2016/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-lipen-2016/) (05.08.2025)